

Rapport

Klacht

Verzoeker klaagt over de wijze waarop het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen zijn klachten heeft afgehandeld. In het bijzonder klaagt verzoeker erover dat het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen:

hem geen afschrift van de beslissing heeft toegestuurd, waarin zijn arbeidsgehandicapte werknemer met ingang van 29 juni 2006 niet langer arbeidsongeschikt wordt geacht en de ziektewetuitkering wordt beëindigd;

ondanks zijn vragen over het uitblijven van de betalingen, hem pas in de week van 11 december 2006 telefonisch volledig heeft geïnformeerd over de herstelmelding van zijn werknemer per 29 juni 2006;

hem in datzelfde telefoongesprek adviseerde om een deskundigenoordeel aan te vragen terwijl dit al in oktober 2006 was afgewezen omdat er geen sprake was van een conflict tussen werkgever en werknemer;

hem pas in de klachtafhandeling adviseert de werknemer opnieuw ziek te melden zodat de loonbetalingsverplichting onnodig lang heeft doorgelopen waardoor verzoeker schade heeft geleden;

in de klachtafhandeling niet ingaat op het gegeven dat de verzekeringsarts werknemer volledig arbeidsgeschikt acht terwijl de arbodienst van werkgever tot op heden de werknemer volledig arbeidsongeschikt acht en verzoeker zijn werknemer daarom niet kan laten werken;

in de klachtafhandeling stelt dat verzoeker zich geconfronteerd ziet met de loonkosten van een "in zijn ogen" zieke werknemer terwijl dit het standpunt van de arbodienst is en niet van verzoeker zelf.

Beoordeling

Algemeen

I Bevindingen

1. Verzoeker, een werkgever, ontving van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen (hierna: UWV) een ziektewetuitkering voor zijn zieke arbeidsgehandicapte werknemer. Omdat verzoeker op 24 juli 2006 een specificatie ziektewetuitkering ontving van het UWV waaruit bleek dat het UWV sinds 29 juni 2006 geen ziektewetuitkering meer betaalde, nam verzoeker telefonisch contact op met het UWV. In dit gesprek liet het UWV weten dat de werknemer was beter gemeld door verzoeker zelf of zijn arbodienst maar een bewijs hiervan kon het UWV niet leveren.

Verzoeker zelf of zijn arbodienst hadden de werknemer echter niet beter gemeld. Daarom vroeg verzoeker op 2 oktober en op 10 november 2006 schriftelijk nogmaals opheldering over de kwestie. Het UWV reageerde echter niet op zijn brieven. Op 11 december 2006 nam verzoeker daarom wederom telefonisch contact op met het UWV en in dat telefoongesprek werd aangegeven dat de betreffende datum, 29 juni 2006, waarschijnlijk een prognosedatum was die ten onrechte in het systeem was blijven staan. Diezelfde week werd verzoeker echter teruggebeld door een medewerker van het UWV en werd hem te kennen gegeven dat de werknemer op 29 juni 2006, na herkeuring door een verzekeringsarts, hersteld was gemeld en dat daarom de ziektebewaking was gestopt.

2. Omdat verzoeker pas in december 2006 de juiste informatie ontving over de reden van de beëindiging van de ziektebewaking per 29 juni 2006 terwijl de werknemer volgens de arbodienst van verzoeker nog altijd volledig arbeidsongeschikt was, diende de intermediair van verzoeker (hierna: verzoeker) op 18 januari 2007 een klacht in bij het UWV. Zijn klacht betrof enerzijds het uitblijven van de juiste informatie over de beëindiging van de ziektebewaking en anderzijds het feit dat de werknemer volgens de arbodienst nog altijd volledig arbeidsongeschikt was en daarom niet werkte. Voor verzoeker bracht deze situatie zware financiële lasten met zich mee.

3. Het UWV handelde de klachten van verzoeker op 1 maart 2007 af. Ondanks het feit dat het UWV betreurde dat verzoeker lange tijd niet de juiste informatie over de herstelmelding had ontvangen, deed dit niets af aan het feit dat de werknemer hersteld werd geacht. De klachtprocedure was volgens het UWV dan ook niet de weg om de herstelmelding ter discussie te stellen. Hiervoor was de bezwaarprocedure, waarvan de termijn overigens al lang was verstreken. Het UWV achtte de klacht niet ontvankelijk. Ten aanzien van de loonbetaling aan een zieke werknemer, gaf het UWV aan dat de werknemer volgens het UWV arbeidsongeschikt was maar als de werknemer zich nog altijd ziek achtte, hij zich opnieuw ziek zou kunnen melden.

4. Omdat verzoeker zich met de reactie van het UWV op zijn klachten niet kon verenigen, wendde hij zich op 16 juli 2007 tot de Nationale ombudsman. Na telefonisch contact met de behandelend medewerkster van de Nationale ombudsman, stuurde verzoeker op 3 augustus 2007 nog wat aanvullende stukken waaronder de reactie van het UWV op het op 18 oktober 2006 aangevraagde deskundigenoordeel over de geschiktheid van de werknemer voor zijn eigen werk. Het UWV liet weten dat het deskundigenoordeel niet in behandeling werd genomen omdat er geen sprake was van een geschil tussen de werkgever en de werknemer omtrent de ongeschiktheid tot werken.

5. In het kader van het onderzoek naar de klacht van heeft de Nationale ombudsman de klacht met een aantal vragen voorgelegd aan het UWV. Het UWV heeft op 4 en 30 oktober 2007 gereageerd. Deze reacties zijn verzoeker vervolgens op 6 november 2007 voorgelegd. Op 3 december 2007 en 4 en 9 januari 2008 heeft verzoeker schriftelijke reacties met een aantal relevante aanvullende stukken toegestuurd.

Het UWV heeft zich op het standpunt gesteld dat de verzekeringsarts ten tijde van de herkeuring aan de betrokken werknemer heeft meegedeeld dat hij met ingang van 29 juni 2006 niet langer arbeidsongeschikt werd geacht. Tevens is toen aan de werknemer te kennen gegeven dat hij hierover zijn werkgever diende te informeren en afspraken moest gaan maken over zijn re-integratie. Dit is, zo liet het UWV weten, de correcte gang van zaken, de verzekeringsarts heeft hierover contact met de verzekerde. De werknemer heeft vervolgens over zijn hersteldmelding en beëindiging Ziektewetuitkering op 11 juli 2006 een beslissing ontvangen. Echter, de werkgever dient ook een beslissing te ontvangen over de beëindiging van de Ziektewetuitkering van de werknemer per 29 juni 2006. Dit was blijkbaar niet gebeurd en daarom zou alsnog een beslissing worden gestuurd waartegen verzoeker dan alsnog bezwaar zou kunnen aantekenen, mits hij dit binnen twee weken zou doen. Overigens gaf het UWV geen verklaring waarom er geen beslissing aan verzoeker is gestuurd.

Op de klacht dat verzoeker pas in december telefonisch van het UWV te horen kreeg dat de Ziektewetuitkering vanwege een hersteldmelding was beëindigd, reageerde het UWV niet. Uit de klachtafhandelingsbrief van het UWV van 1 maart 2007 viel hierover op te maken dat dit weliswaar wordt betreurd maar dat dit niks afdoet aan de hersteldmelding per 29 juni 2006.

Ten aanzien van het deskundigenoordeel gaf het UWV alleen maar aan dat op het moment van aanvraag de werknemer en verzoeker geen verschil van mening hadden over de arbeidsongeschiktheid. Daarom was de aanvraag afgewezen. Vervolgens was, zo stelde het UWV, in de klachtafhandelingsprocedure de suggestie gedaan dat de werknemer zich opnieuw ziek zou kunnen melden indien hij van mening was dat hij nog steeds ziek was. Dan zou per datum ziekmelding de situatie opnieuw worden bekeken. Over deze zaken was, zo stelde het UWV, op 1 mei 2007 ook telefonisch contact geweest tussen de verzekeringsarts van het UWV en de arbeidsdeskundige van (A.; N.o.), de arbodienst van verzoeker.

Met betrekking tot het verschil van mening tussen het UWV en de bedrijfsarts over het al dan niet arbeidsongeschikt zijn van de werknemer, stelde het UWV dat overeenstemming tussen beiden ook niet noodzakelijk is. Wel wordt bij een afwijkende mening van de bedrijfsarts zoveel mogelijk overleg gezocht. In casu had de verzekeringsarts in het kader van de hersteldmelding dan ook geprobeerd om contact te krijgen met de bedrijfsarts maar die was niet aanwezig. Vervolgens had de bedrijfsarts niet gereageerd op het achtergelaten verzoek van de verzekeringsarts om contact op te nemen. Daarom had de hersteldmelding uiteindelijk zonder overleg plaatsgevonden. In dit kader merkte de verzekeringsarts ook op dat er een conflictsituatie was ontstaan op het werk en dat de werknemer zich had ziek gemeld ten gevolge van dit conflict.

Tot slot liet het UWV weten dat de in de klachtafhandeling gebruikte term "in zijn ogen zieke werknemer" inderdaad niet op zijn plaats was aangezien dit niet het standpunt van

verzoeker was maar het standpunt van de bedrijfsarts.

Verzoeker liet in de reacties weten dat uit navraag bij de arbodienst was gebleken dat er geen aantekeningen in het dossier van de betreffende werknemer waren opgenomen, waaruit zou blijken dat de verzekeringsarts inderdaad een verzoek had achtergelaten voor de bedrijfsarts om contact op te nemen. Ook was er, in tegenstelling tot de bevindingen van het UWV, volgens de arbodienst nooit sprake geweest van een arbeidsconflict.

Verzoeker had inmiddels een afschrift ontvangen van de beslissing waarin de Ziektewetuitkering werd beëindigd. De intermediair had hiertegen namens verzoeker binnen twee weken bezwaar aangetekend maar het UWV had dit bezwaar uiteindelijk op 13 december 2007 kennelijk niet-ontvankelijk verklaard. Het UWV oordeelde dat verzoeker destijds uit de laatste betaalspecificatie had kunnen opmaken dat de Ziektewetuitkering was beëindigd waartegen direct bezwaar had kunnen worden aangetekend. Derhalve was het UWV van mening dat de alsnog op 4 oktober 2007 verstuurd beslissing van 11 juli 2006 waarin de Ziektewetuitkering werd beëindigd per 29 juni 2006, geen rechtsgevolg had.

In reactie hierop werd door verzoeker gemeld dat de betaalspecificaties, waar in de beslissing op bezwaar naar wordt verwezen, bijzonder onregelmatig werden verstuurd zodat het niet direct duidelijk was dat de Ziektewetuitkering was gestopt. Ook uit telefonische navraag over het uitblijven van de betalingen kon verzoeker niet eerder dan in december 2006 afleiden dat de Ziektewetuitkering was gestopt. De laatste betaalspecificatie dateerde van 26 juli 2006 en was een weergave van de betalingen op 26, 27 en 28 juni 2006.

6. Vanwege het feit dat de reacties van het UWV op de voorgelegde klachten inzake het niet versturen van de beëindigingbeslissing van de Ziektewetuitkering aan verzoeker, niet leken te passen bij het alsnog niet-ontvankelijk verklaren van het bezwaarschrift, werden op 1 februari 2008 nog enkele aanvullende vragen aan het UWV gesteld, namelijk:

“...in bovengenoemd dossier heb ik op 4 en 30 oktober 2007 een reactie ontvangen op de voorgelegde klacht en de gestelde vragen. Een aspect van de klacht ziet op het feit dat de werkgever geen afschrift heeft ontvangen van de beslissing waarin het UWV zijn arbeidsgehandicapte werknemer met ingang van 29 juni 2006 niet langer arbeidsongeschikt acht. In uw reacties heeft u over dit punt opgemerkt dat de werkgever er terecht over klaagt dat hij geen afschrift van deze beslissing heeft ontvangen. Deze beslissing is daarom naar aanleiding van de klacht op 3 oktober 2007 alsnog naar de werkgever gezonden waarbij hem tevens de mogelijkheid is geboden om hiertegen alsnog in bezwaar te gaan, mits hij dit binnen twee weken doet. Inmiddels heb ik hierover nadere informatie van verzoeker ontvangen. De betreffende beslissing is op 4 oktober 2007 alsnog aan werkgever toegestuurd. Hiertegen is vervolgens op 10 oktober 2007 bezwaar aangetekend. Vervolgens heeft de afdeling Bezwaar en Beroep Rotterdam op 17 oktober

2007 nadere stukken opgevraagd zoals een machtiging en een kopie van het besluit waartegen bezwaar is aangetekend. Aan dit verzoek is op 19 oktober 2007 voldaan. Op 29 november 2007 heeft de afdeling Bezwaar en Beroep verzoeker gevraagd waarom pas nu bezwaar wordt aangetekend tegen het besluit van 11 juli 2006. Hierop heeft verzoeker, onder verwijzing naar de daadwerkelijke ontvangst van de beslissing op 4 oktober 2007, gereageerd. Ten slotte heeft de afdeling Bezwaar en Beroep Rotterdam op 13 december 2007 verzoekers bezwaarschrift niet ontvankelijk verklaard. De motivering is gelegen in het feit dat verzoeker op basis van de betaalspecificaties had kunnen weten dat de betalingen waren gestopt en derhalve had destijds direct bezwaar aangetekend kunnen worden. De beslissing zoals die op 4 oktober 2007 ten slotte aan de werkgever is gestuurd, heeft naar de mening van de afdeling Bezwaar en Beroep dan ook geen rechtsgevolg.

1. Kunt u aangeven of de informatie die door u in de klachtbehandeling is verstrekt, ook aan de betreffende afdeling Bezwaar en Beroep kenbaar is gemaakt of dat hierover overleg is geweest? En dan met name over het feit dat de werkgever verschillende keren bij het UWV heeft geïnformeerd naar het uitblijven van de betaling maar pas in december 2006 te horen kreeg dat zijn werknemer hersteld was verklaard?
2. Kunt u een nadere verklaring geven voor het feit dat in de klachtbehandeling wordt gesteld dat de werkgever ten onrechte geen beslissing heeft ontvangen, deze beslissing alsnog zal ontvangen en hem zodoende de mogelijkheid wordt gegeven om in bezwaar te gaan, blijkbaar niet overeen komt met de mening van de afdeling Bezwaar en Beroep?
3. Bent u van mening dat u met de klachtafhandeling de verwachting heeft gewekt dat verzoekers bezwaren tegen de herstelmelding alsnog inhoudelijk zouden worden heroverwogen? Kunt u hierbij ook ingaan op het feit dat verzoeker hierdoor ook kosten heeft gemaakt voor de juridische bijstand?
4. Ziet u in het voorgaande aanleiding om de afdeling bezwaar en Beroep te vragen om het bezwaarschrift alsnog inhoudelijk te beoordelen of verzoeker op enigerlei wijze tegemoet te komen?... “

7. Het UWV reageerde op 12 maart 2008 en liet het volgende weten:

“..Vraag 1:

In september 2007 heeft overleg plaatsgevonden tussen AG en de afdeling Bezwaar en Beroep, aangaande bovengenoemde klacht en de achterliggende situatie.

Hierbij is voorgelegd dat de werkgever tot dan toe geen mogelijkheid had gekregen om in bezwaar te gaan, omdat hij na diverse keren contact met UWV, nog steeds geen beslissing had ontvangen.

AG heeft B&B concreet gevraagd of het onder de gegeven omstandigheden en specifieke achtergrond alsnog mogelijk zou zijn bezwaar in te dienen, indien alsnog de beslissing zou worden gestuurd.

Het betreffende, complete dossier is vervolgens in samenspraak aan Bezwaar en Beroep voorgelegd. Toegezegd werd dat de senior beambte van Bezwaar en Beroep na bestudering van de inhoud ervan een gedegen uitspraak zou doen.

Zoals afgesproken werd na enkele dagen de uitspraak kenbaar gemaakt. Op basis van alle getroffen stukken, zou de werkgever alsnog in bezwaar kunnen gaan, en wel als dit binnen 2 weken na ontvangst beslissing zou gebeuren. Er was in dit stadium kennelijk geen enkele reden om de mogelijkheid tot bezwaar af te wijzen.

Vraag 2:

Door het ontbreken van de beslissing, was de werkgever van mening dat de formele mogelijkheid ontbrak om in bezwaar te gaan. Door het nasturen van de beslissing is die mogelijkheid alsnog geboden. B&B heeft pas bij behandeling van het bezwaar, het dossier grondig bestudeerd en is het bezwaar alsnog niet ontvankelijk verklaard.

Vraag 3:

Mogelijk is, door het bieden van een mogelijkheid om alsnog bezwaar in te dienen, de verwachting gewekt dat verzoekers bezwaren tegen de herstelmelding alsnog inhoudelijk bekeken zouden worden. Dit is echter nooit als zodanig met verzoeker gecommuniceerd. Er is steeds uitsluitend gesproken over de mogelijkheid tot het alsnog indienen van een bezwaar, gezien de ruim verstreken termijn.

Dat de verzoeker kosten heeft gemaakt voor juridische bijstand is o.i. niet te wijten aan UWV.

Vraag 4:

Nee, er is naar verzoeker nooit een andere suggestie gewekt dan dat bezwaar ingediend kon worden. B&B heeft het bezwaar na bestudering afgewezen op zuivere gronden, die ook nu nog gelden....”

8. Deze reactie van het UWV is volledigheidshalve aan verzoeker toegestuurd. Tevens liet verzoeker weten dat beroep was aangetekend tegen de niet-ontvankelijkheidsverklaring van zijn bezwaarschrift. Ook liep inmiddels een ontbindingsprocedure van het contract van de werknemer wegens arbeidsongeschiktheid waarbij ook de herstelmelding van het UWV met ingang van 29 juni 2006 en de arbeidsongeschiktheidsverklaring door de arbodienst een rol speelde.

II. Beoordeling

9. Tijdens het onderzoek is duidelijk geworden dat het UWV verzoeker niet op de hoogte heeft gehouden van de ontwikkelingen in het oordeel over de arbeidsgeschiktheid van zijn arbeidsgehandicapte werknemer. Het UWV heeft tijdens de klachtbehandeling verzoeker alsnog een afschrift gezonden van de beslissing, dat zijn arbeidsgehandicapte werknemer met ingang van 29 juni 2006 niet langer arbeidsongeschikt werd geacht. Dit leek een goede oplossing te zijn. Door tegen deze beslissing bezwaar te maken kon hij de gewenste duidelijkheid krijgen op de in de klacht genoemde punten.

10. Het beginsel van fair play houdt voor bestuursorganen in dat zij burgers de mogelijkheid geven hun procedurele kansen te benutten. Indien door toedoen van het bestuursorgaan een burger niet tijdig op de hoogte is gebracht van beslissingen waar hij bij betrokken is, dient het bestuursorgaan die beslissingen zo spoedig mogelijk toe te zenden en de burger zoveel mogelijk te behandelen alsof hij tijdig die beslissingen had ontvangen en als dat niet meer mogelijk is, de opgelopen schade te vergoeden.

11. Vaststaat dat het UWV verzoeker geen afschrift heeft gestuurd van de voor bezwaar vatbare beslissing waarin de ziektebewijzing van zijn werknemer wordt beëindigd, terwijl verzoeker wel belanghebbende was en die beslissing ook voor verzoeker rechtsgevolgen met zich meebracht. Het UWV heeft dit ook erkend en aangegeven dat ten onrechte geen afschrift aan verzoeker is gestuurd. Wat hiervan de reden is geweest, is niet duidelijk geworden. Het gevolg van deze handelwijze van het UWV is in ieder geval geweest dat verzoeker niet de mogelijkheid heeft gehad om tegen de herstelmelding van zijn werknemer in bezwaar te gaan en zo de juistheid van die herstelmelding aan te vechten. Vooral nu de arboarts van verzoeker van mening was dat de werknemer nog altijd volledig arbeidsongeschikt was, had in een bezwaarprocedure de medische onderbouwing aan de orde gesteld kunnen worden. Voorts heeft het UWV verzoeker, ondanks zijn eerdere schriftelijke verzoeken om informatie, pas op 11 december 2006 telefonisch op de hoogte gesteld over de herstelmelding van zijn werknemer. In het onderzoek van de Nationale ombudsman heeft het UWV overigens niet inhoudelijk gereageerd op dit aspect van de klacht en is het dus niet duidelijk waarom verzoeker pas op 11 december 2006 is geïnformeerd. Omdat het UWV verzoeker ten onrechte geen afschrift van de beslissing heeft gestuurd en verzoeker dus ook geen kennis heeft kunnen nemen van de in de beslissing vermelde bezwaarclausule, is er sprake van schending van het beginsel van fair play. De gedraging van het UWV is op dit punt niet behoorlijk.

12. Naar aanleiding van het onderzoek van de Nationale ombudsman heeft het UWV verzoeker alsnog een afschrift van de bestreden beslissing gestuurd en daarbij de mogelijkheid geboden om alsnog in bezwaar te gaan. Verzoeker heeft hier gebruik van gemaakt en de nodige juridische bijstand bekostigd. Desalniettemin heeft het UWV het bezwaar niet-ontvankelijk verklaard omdat de beslissing geen rechtsgevolg zou hebben. Verzoeker had, zo stelt het UWV, in bezwaar kunnen gaan tegen de laatste

betaalspecificatie. Hoewel het UWV stelt dat slechts is bekeken of alsnog bezwaar kon worden ingediend maar nooit is aangegeven dat de bezwaren dan ook inhoudelijk zouden worden beoordeeld, is de Nationale ombudsman van mening dat het UWV wel degelijk de indruk heeft gewekt dat verzoekers bezwaren inhoudelijk zouden worden beoordeeld. Zeker nu door toedoen van het UWV, en zoals erkend ten onrechte, verzoeker pas op 11 december 2006 op de hoogte was van de herstelmelding van zijn werknemer per 29 juni 2006. Het is dan ook niet behoorlijk dat het UWV pas na het indienen van het bezwaarschrift, heeft beoordeeld of het bezwaarschrift inhoudelijk beoordeeld zou worden. Hierdoor heeft het UWV verzoeker immers onnodig kosten laten maken en heeft een en ander verzoeker onnodig tijd en moeite gekost. De Nationale ombudsman ziet dan ook aanleiding om het UWV een aanbeveling te doen.

13. Het gevolg van het niet toesturen van de beslissing aan verzoeker is ook geweest dat verzoeker lange tijd arbeidsloon heeft betaald aan zijn arbeidsgehandicapte werknemer die volgens de arboarts van verzoeker volledig arbeidsongeschikt was. Omdat verzoeker lange tijd niet heeft geweten dat het UWV, in tegenstelling tot zijn arboarts, zijn werknemer hersteld achtte, heeft verzoeker geen activiteiten ontplooid om zijn werknemer weer te re-integreren. Indien verzoeker van het UWV, zoals de wet ook voorschrijft, tijdig en correct een afschrift had ontvangen van de herstelmelding, had verzoeker eerder activiteiten kunnen ontplooiën om zijn werknemer, die immers doorlopend arbeidsloon ontving, weer productieve arbeid te laten verrichten. Nu dit, buiten de schuld van verzoeker om, niet is gebeurd heeft verzoeker wellicht schade geleden die achteraf gezien voorkomen of beperkt had kunnen worden. De Nationale ombudsman ziet dan ook aanleiding om het UWV een aanbeveling te doen.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen te Amsterdam, is gegrond vanwege schending van het vereiste van fair play.

Aanbeveling

De Raad van Bestuur van het UWV wordt in overweging gegeven te bevorderen dat het UWV Amsterdam in overleg treedt met verzoeker teneinde zijn financiële schade op het gebied van loonkosten en juridische bijstand te beperken.

Bij brief van 6 januari 2009 liet het UWV verzoeker weten dat het UWV, gelet op feit dat de bestuursrechter het door het UWV ingenomen standpunt heeft bevestigd en niet tot vernietiging van het besluit is overgegaan, van mening is dat er geen sprake is geweest van een onrechtmatig handelen jegens verzoeker. Ook anderszins was het UWV niet gebleken van een onrechtmatig handelen van het UWV ten opzichte van verzoeker. Het

UWV zag daarom geen aanleiding voor vergoeding van de door verzoeker geclaimde schadeposten.

De Nationale ombudsman deelde het UWV bij brief van 27 maart 2009 mee dat het UWV in de motivering om de aanbeveling niet op te volgen op geen enkele wijze ingaat op het feit dat het UWV verzoeker geen antwoord heeft gegeven op zijn brieven die hij, naar aanleiding van het uitblijven van het ziekgeld, heeft gestuurd en hem pas maanden later telefonisch heeft geïnformeerd. De behoorlijkheid van het handelen van het UWV is op deze punten zoek. Het UWV heeft, als overheidsinstantie, de plicht om burgers goed te informeren en in dat opzicht strekt de opstelling van het UWV verder dan een louter juridisch correcte opstelling. In de motivering van het UWV om de aanbeveling niet op te volgen, is deze verantwoordelijkheid volledig genegeerd. De Nationale ombudsman betreurt het ten zeerste dat het UWV op deze wijze met de behoorlijkheid die jegens verzoeker passend was geweest geen rekening houdt.

Het UWV liet de Nationale ombudsman bij brief van 22 oktober 2009 weten de aanbeveling na vragen van het ministerie van Sociale Zaken en Werkgelegenheid alsnog te zullen opvolgen. Met de werkgever was inmiddels een afspraak gemaakt om hem tegemoet te komen in de schade.

Onderzoek

Op 13 juli 2007 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van bedrijf X. te Spijkenisse, ingediend door mevrouw W. te Brielle, met een klacht over een gedraging van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen te Amsterdam.

Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de Raad van Bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen te Amsterdam, werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de Raad van Bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen te Amsterdam verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben.

Tijdens het onderzoek kregen het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen en verzoeker de gelegenheid op de door ieder van hen verstrekte inlichtingen te reageren.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen.

Het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen deelde mee zich met de inhoud van het verslag te kunnen verenigen.

Verzoeker gaf binnen de gestelde termijn geen reactie.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie:

Verzoekschrift met bijlagen, gedateerd 13 juli 2007.

Aanvullende bijlagen, gedateerd 3 augustus 2007.

Eerste reactie van het UWV op de voorgelegde klacht en de gestelde vragen, gedateerd 4 oktober 2007.

Tweede reactie van het UWV op de voorgelegde klacht en de gestelde vragen, gedateerd 30 oktober 2007.

Reactie met bijlagen van verzoeker op de reacties van het UWV, gedateerd 3 december 2007.

Brief met bijlagen van verzoeker inzake de beslissing op bezwaar van het UWV, gedateerd 4 januari 2008.

Brief van verzoeker inzake de reactie van de arboarts, gedateerd 9 januari 2008.

Aanvullende vragen van de Nationale ombudsman aan het UWV, gedateerd 1 februari 2008.

Reactie van het UWV op de aanvullende vragen, gedateerd 12 maart 2008.

Notitie van het telefoongesprek tussen verzoeker en de medewerkster van de Nationale ombudsman waarin verzoeker aangeeft dat er inmiddels twee beroepsprocedures lopen, gedateerd 14 maart 2008.

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond